

potom premočen; to je spominek mojega prvega sve-tega obhajila. Povsod sem ga imel pri sebi; v vojaškem taboru je bil na mojih prsih noč in dan. Večkrat sem imel hude skušnjave. Tedaj sem dejal svojo roko na srce in začutil podobo, ki me je spomnila najlepšega dne mojega življenja. Tako sem skušnjava premagal; — spominek prvega sv. obhajila mi je kaŕipot v ne-beško domovino.“

Tudi tvoj spominek, srečni prvoobhajanec, te bo opominjal na trdne sklepe, ki jih boš naredil na dan prvega sv. obhajila. Vsako leto na ta dan pristopi k mizi Gospodovi in zahvali Zveličarja za neskončno milost. Prvo sv. obhajilo je najbolj odločilen dan v vsem tvojem življenju in podlaga vsakemu napredku v dobrem. Z enakim veseljem se tega dne spominjajo preprosti in mogočni, ljudje, ki si kruh služijo s svojimi rokami, in kronane glave. Sami sv. oče Leon XIII. vidni poglavar svete katoliške cerkve — so leta 1896 sv. Alojzija dan prav slovesno praznovali petinsedemdeset-letnico svojega prvega sv. obhajila. Podelili so za ta dan popolni odpustek vsem, ki so prejeli sv. zakra-mente in molili po Njih namenu, gotovo iz hvaleŕnosti za milosti, ki so jih prejeli ta dan kot najstletni deček. Sv. oče so od mladega dobro porabljali vse te milosti; Bog jim je pa dajal vedno novih. Prvo sveto obhajilo je bilo začetek njih poboŕnosti in svetosti.

Al. Stroj.

Punčika pripoveduje.

(Spisal *Karol Mak.*)

Naša Fanica je imela punčiko in dala ji je lepo ime „Micika.“

Dolgo časa ŕe ni imela punčike naša Fanica. Prejšnjo je najprvo omazala in razdrapala, potem pa je ŕe izgubila, kolikor je je ostalo. Do sv. Miklavŕa in do Boŕiča je bilo ŕe daleč, mati pa ji niso hoteli ku-piti nobene, dokler ji sv. Miklavŕ katere ne prinese. In takó bi bila ostala naša Fanica Bog ve koliko časa brez punčike, če bi slučajno ne našla svoje „Micike“.

Da, našla jo je.

Igrala se je nekoč pred hišo; kar ugleda na cesti nekaj rdečega, blatnega in pa drobno ročico, ki je molela kvišku, komaj do komolca odeta z ostankom umazane srajčke.

Uboga punčika! Kakor je presodila Fanica, povozil jo je bil celó nekdo čez noge ter ji še bolj raztrgal krilce, ki je bilo že takó zadosti zamazano in obrabljeno. Na glavicu ni bilo več nikakega noska in tudi jedno uho je bilo odtrgano. Prstkov ni bilo na desni roki nič, na levi pa sta ostala samo še dva.

In Fanica se je usmilita uboge povožene punčike, vzela jo je v naročje in nesla v hišo. Tam jo je oče-dila, kolikor se je dalo; izprala ji je krilo, da je bilo zopet lepo rdeče, skoro kakor prej; umila ji je razbiti obrazek, zravnila ji laske ter jo naposled prepasala s svetlim višnjevimi trakom.

Tako je imela Fanica punčiko, zakaj nihče ni vedel povedati, kdo da bi jo bil izgubil. In kakor smo že zapisali, dala ji je lepo ime „Micika.“

Fanica je imela „Miciko“ silno rada. Vodila jo je s seboj, kadar je šla z materjo na cesto; nosila jo je na vrt, kjer sta se skupaj igrali; dajala ji je majhne deleže od svojega zajutreka, od kosila in večerje; in kadar je legla spat, vzela jo je s seboj na posteljo, prekrizala jo na čelu, ustnih in prsih ter jo odela z gorko odejo.

In mislite si, kaj se je sanjalo Fanici neko noč, ko je spala „Micika“ poleg nje!

Ta majhna Micika vstane in sede na vznožje, — kar sama, kot da je resnično živa.

In Fanica pravi:

„Ti, Micika, ki si hodila že veliko po svetu, povej mi kakšno lepo povest!“

In „Micika“ je odgovorila:

„Ali hočeš, Fanica, da ti pripovedujem, kakó se je godilo z menoj, predno si me našla na cesti?“

„Le pripoveduj!“ dejala je Fanica.

In punčika je pripovedovala:

„Oj Fanica, jaz sem videla v svojem življenju veliko ljudi in veliko lepih krajev!“

Najprvo nas je ležalo mnogo, mnogo skupaj za svetlim, visokim steklom velike prodajalnice. Ta prodajalnica je bila v mestu. In zraven nas je bilo toliko družih lepih stvari: konji, zlati vozički, rdeči vojaki s sabljami in bobni, velike trobente in celo majhne hišice, — in še vse polno družega. Takó smo ležale mirno in se potihoma pogovarjale mej sabo. Po cesti pa so hodile druge punčike, tako velike kakor ti, Fanica, in še večje. Postajale so pred izložbo ter nas ogledovale. Me pa smo vse slišale, kaj so govorile. Vsaka bi nas bila rada imela in vse so želele, da bi nas sv. Miklavž prinesel ponoči v njihovo sobo.

In pozimi, ko je bil zapadel prvi sneg, prišla je v prodajalnico neka gospa ter me vzela izmed tovarišic. Ogledovala me je od vseh strani ter me božala po obrazu in po krilu. Prodajalec pa me je zavil v svilen, rdeč papir, da nisem videla nikamor. Vse je bilo temno krog mene. Gospa me je vzela s seboj in ko sva prišli na cesto, zazebló me je prav hudó. Oblečena nisem bila kar nič toplo; niti za vratom nisem imela gorke rute, niti robca ali čepice na glavi.

Naposled prideva domov in gospa me je odvila iz papirja.

Oj, Fanica, to je bila prelepa soba. Vse v svili in v žametu in velika zrcala v zlatih okvirjih so visela po stenah. Po tleh pa so bile pregrnene mehke proge.

Gospa me je izročila svoji hčerki, ki je bila odtlej moja gospodinja. To je bila taka punčika, kakor si ti. In tudi tako pridna je bila. Ime ji je bilo Ninica. Kakó se me je razveselila, kakó se je zahvalila gospej, svoji mami! Takoj me je položila v lep voziček na mehko posteljico, ter me odela s svetlo, svileno odejo. Vozila me je neprestano iz sobe v sobo ... iz sobe v sobo. Vzela me je zopet iz posteljice ter me pestovala v naročaju in zibala. Dajala mi je kave in mleka ter me kmalu s samo kavo vso polila in zamazala.

Tako rada me je imela Ninica prve dni. Potem se me je naveličala. Nič več me ni vozila iz sobe v sobo, nič več me ni pestovala in zibala, niti mi ni dajala več kave vsako jutro. Časih me ni pogledala ves

dan in igrala se je z drugimi stvarmi, ki so ji bolj ugajale, kakor jaz. In ležala sem sama in zapuščena tam v kotu med polomljenimi in obrabljenimi igračami. Nikogar ni bilo, da bi se kratkočasil z mano.

Nekoč pa se je bila spomnila name. Hitela je po sobi gor in dol, prevračala vse navskriž in jokala. „Kje je moja punčika, kje je moja punčika?“ Vsi so me iskali: Ninica in njena mama in njen ata. Samo tjá ni pogledal nihče, kjer sem ležala . . .“

„Zakaj pa se nisi oglasila?“ prašala je Fanica.

„Ej ti Fanica!“ odgovorila je punčika. „Kakó se bom oglasila, ko sem vendar punčika! Kdaj pa si še slišala, da bi se kakšna punčika oglasila, kadar jo kdo kliče? . . . Nò, takó so me torej iskali in naposled so me našli . . . To je bil zadnji dan, da me je imela Ninica rada in tisti večer sem spala poslednjikrat na mehki posteljici. Potem pa je čisto pozabila name. Vrgla me je v kot nazaj in nič več me ni iskala.

Nekega dné pa me je vzela gospa in me podarila drugi punčiki, katera ni imela toliko lepih igrač, kakor jih je imela Ninica. Ali dobro se mi je godilo pri moji novi gospodinji, — prav takó, kakor pri tebi. Ime pa ji je bilo Pepica. Spala sem pri nji na postelji in dajala mi je zjutraj mleka in kruha. Podnevi pa me je držala za roko ter me vodila po sobi in po dvorišču. Tam smo imeli tudi majhnega, lepega mucka, ki se je igral z nami. Nekoč pa me je oprasnil po krilu in Pepica ga je udarila po tačici. Potem me mucek ni nič več rad imel.

A tudi Pepica se me je naposled naveličala, četudi ni takó čisto pozabila name, kakor Ninica; zato ne, ker ni imela toliko igrač . . . Kadar me je vodila s sabo na dvorišče, ni več takó natanko pazila, da bi mi ne storil kdo kaj žalega. Drsati sem morala z nogami po pesku; druge punčike so me metale iz naročja v naročje, časih pa sem morala dolgo časa ležati sama na blatnem pesku. Če bi imela Pepica še kako drugo takó majhno punčiko, vrgla bi me bila v kakšen kot ter se ne zmenila več zame.

Na mojo srečo pa jo je posetila tiste dni njena sestričina, ki je doma tukaj v vaši vasi, Fanica. In

Pepica me je podarila svoji sestričini, ki me je odpeljala še tisti dan s seboj na vas.

Koliko lepega sveta sva videli na tem potovanju. Travniki, polja in gozdi in lepe bele hiše, — povsod drugače in povsod lepše. Naposled pa sva prišli domov.

Tam je bilo življenje!

Moja tretja gospodinja, — ime ji je bilo Ančika, — imela je še tri sestrice. Jedna je bila malo večja, drugi dve pa sta bili manjši. In vsaka izmej njih je že imela svojo majhno punčiko, a jaz sem bila mej vsemi najlepša. Takó je dejala Ančika.

Niso se me mogle nagledati. Najmanjša sestrice je zmirom jokala, kadar me je katera druga vzela v naročje. Ančika pa ni pustila, da bi me vse metale po rokah, pestovale me ter mi dajale kosila. Brez prestopanka je bil v hiši prepir in jok, mati pa so prigovaljali, mirili in opominjali. Godilo bi se mi dobro, toda preveč sem bila utrujena, ker so se vsak trenotek pulile zame. Pri tem pa je tudi zelo trpela moja obleka. Krilo je bilo že čisto zamazano, trak sem izgubila iz las in srajčka se je vsa raztrgala. Tudi umili me že niso dolgo časa in prah se je nabiral na mojem obrazu in na rokah.

Bog vé, kako bi se bilo še godilo z menoj, da me ni pustila Ančika nekoč pred pragom, ko so jo mati poklicali v hišo. Ležala sem tam prav malo časa; kar pridejo mimo šolarji s knjigami v rokah. Nekdo skoči k meni, vzdigne me od tal ter pokaže svojim tovarišem. Vsi se na ves glas zasmеjejo ter pobegnejo, mene pa vzamejo s seboj. Kaj so počeli med potjo z menoj, ubožico! Zaganjali so me drug v družega, ter metali visoko v zrak. Priletela sem na obcestni kamen naravnost z obrazom in temno se mi je naredilo pred očmi . . . Naposled, ko se zopet zavem, ležim v jarku. Ali kakšna! Izgubila sem jedno oko, ves nosek in tudi jedno uho. Vsa moja obleka je bila razpraskana in razdrapana . . . Opoldne pa, ko so se vračali šolarji domov, opazi me zopet isti šolar, ki me je bil zjutraj vzal izpred praga, ter me zaluči daleč v stran, da sem priletela naravnost pred vašo hišo. Tam pa si me našla ti, Fanica!“

Takó je pripovedovala punčika.
 A ko se je zjutraj Fanica prebudila, ni vedela
 od vse te povesti prav ničesar več. Niti besedice se
 ni spominjala. Zato tudi punčike ni vrnila Ančiki,



njeni prejšnji gospodinji ... Imela jo je rada, kakor
 prej, pestovala jo je in zibala in še do danes se je ni
 naveličala.

